

aktivitet til årsbasis, som derefter indgår i beregningen af kvotefordelingen. Tilsvarende gælder, hvis andre helt ekstraordinære forhold har medført en periode med uregelmæssige aktiviteter.

Ministeren ser positivt på, at der foretages en midtvejsudlodning af ekstra pladser, hvor resterende dele af puljen til nye skoler og uudnyttede kvoter fra ophørte skoler samt dele af kvoter, som skolerne afstår fra at anvende, kan indgå.

Ministeren oplyser, at puljens størrelse vil blive fastsat under hensyntagen til, at der i fordelingen pr. 1. januar 1999 vil blive tildelt aktivitet til kendte nye skoler.

Ministeren har samtidig over for udvalget tilkendegivet, at kvoteordningen vil blive administreret således, at den korte omstillingsperiode medfører færrest mulige problemer for skolerne.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

En del af mindretallet (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) vil hverken stemme for eller imod de stillede ændringsforslag, uanset at enkelte forslag gør lovforslaget lidt mindre brutalt. SF har hverken lod eller del i lovforslaget, og ændringsforslagene indebærer kun småændringer.

Lovforslaget afspejler en økonomistisk tænkning, hvor økonomiske og planøkonomiske hensyn kommer i forreste række, mens uddannelsespolitiske hensyn kommer i anden række.

Lovforslaget bygger på finanslovsaftalen, hvor det for produktionsskolerne blev fastlagt, at antallet af produktionsskoleelever ikke måtte overstige 4.750 elever. Dette tal er efterfølgende øget til 5.300. Ellers ville det resultere i en voldsom reduktion i forhold til det forventede 1998-tal på 5.629 elever.

Uanset at dette tal bl.a. vil blive reduceret med ca. 190 elever, som er det skønnede tal for 1998-elever over 25 år, vil flere skoler skulle reducere i antallet af årselever, fordi der også vil komme nye skoler til. Under alle omstændigheder vil der være elever, der vil blive afvist, hvis rammen på 5.300 skal holdes.

Lovforslaget bygger også på finanslovsaftalens tal for årselever for daghøjskoler, som er sat til 9.800.

Hvis det fastlagte tal årselever på produktionsskoler vil give store problemer, vil tallet for daghøjskoler nærmest medføre katastrofale tilstande. Når tallet skal reduceres med ca. $\frac{1}{3}$ uden en reduktion i målgruppen, vil det medføre, at mange mulige daghøjskoleelever afvises, at mange daghøjskoler vil lukke, og at daghøjskoleideen vil lide meget alvorlig overlast.

Når man samtidig har valgt en kvoteordning, hvor der tages udgangspunkt i tallet for det sidste år, tager man slet ikke højde for, at der er skoler, der har ekspanderet ganske voldsomt det sidste års tid, og som derfor har bidraget til, at daghøjskoleområdet skal skæres ned, når man kun vil have et bestemt antal årselever.

Daghøjskolerne har aldrig haft så mange kursister som i 1998. Det er efter tankegangen bag lovforslaget et problem, fordi flere kursister betyder flere udgifter for statskassen.

Der er formentlig grundlag for at foreslå en mindre reduktion i 1999 i forhold til 1998, fordi der har været ekstraordinært mange kursister i 1998. Men hvis der skal ske en reduktion på ca. $\frac{1}{3}$, vil det betyde, at mange kursister vil blive afvist.

Daghøjskolerne er vokset ud af folkeoplysningstraditionen, og det folkeoplysende element i daghøjskolerne er da også slået fast i lovens § 1, hvor der i stk. 1 står: »Daghøjskolerne giver tilbud om undervisning, hvis hovedsigte er folkeoplysning, til personer over 18 år.« I § 1, stk. 3, fremhæves det: »Det enkelte tilbud skal styrke deltagernes personlige udvikling og forbedre deres muligheder i uddannelsessystemet og på det almindelige arbejdsmarked.«

Netop fordi undervisningen på daghøjskolerne er folkeoplysende, forekommer det meget besynderlig, at lovforslaget omtaler, hvor mange timer der skal være i nogle bestemte fag, og hvor meget emne- og projektorienteret undervisning må fylde på daghøjskolerne. Det vidner om en manglende forståelse for, hvad folkeoplysning er, og hvilke principper folkeoplysningen bygger på, samt manglende forståelse for, hvordan læring på daghøjskolerne foregår i praksis.

SF mener, at det fortsat er relevant at se på, om der er daghøjskoler, der udbyder noget, som ikke burde udbydes, og om der går nogen på daghøjskolerne, som ikke burde gå der. Det vil sige, at